

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1087	Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου (Μαθ. 9,1-8) 4 Αὐγούστου 2013	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἱατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων

«Θάρσει, τέκνον· ἀφένονται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου» (Μαθ. 9,2)

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος περιγράφει **ἓνα θαῦμα**, ἓνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα θαύματα ποῦ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε ἀπλό. Ἀλλὰ ἡ διήγησί του γεννᾷ **μιὰ ἀπορία**. Ἄς δοῦμε πρῶτα τὴ διήγησι.

***

Στοὺς ἁγίους Τόπους, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Τιβεριάδος ἢ Γεννησαρέτ, ἦταν χτισμένη μία ὠραία πόλις, ἡ Καπερναοὺμ. Ἐκεῖ ζοῦσε ἓνας δραστήριος ἄνθρωπος. Ἀπ' τὸ πρῶτὸ μέχρι τὸ βράδυ ἐργαζόταν καὶ ἔβγαζε τὸ ψωμί του. Ἀλλὰ μιὰ μέρα μούδιασε τὸ δεξιὸ χέρι. Δὲν εἶνε τίποτα, εἶπε, θὰ περάσῃ. Μὰ σὲ λίγο μούδιαζει καὶ τὸ ἄλλο χέρι. Μέχρι τὸ βράδυ εἶχαν παραλύσει καὶ τὰ δύο του χέρια. Κάνει νὰ τὰ κουνήσῃ, τίποτα. Ὡς τὰ μεσάνυχτα παρέλυσαν καὶ τὰ πόδια του, παρέλυσε τὸ κορμί του ὅλο. Ἐμεινε πλέον ἀκίνητος, σὰ νεκρός. Διότι **ἡ ζωὴ εἶνε κίνησις**. Ὅλα κινοῦνται· τὸ σκουλήκι σαλεύει πάνω στὴν κοπριά, τὸ μυρμηγκὶ κινεῖται μέχρι τὰ μεσάνυχτα, ἡ μέλισσα πετᾷ συνεχῶς ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος, τὰ πουλιὰ ταξιδεύουν χιλιόμετρα σὰν ἀεροπόροι, τὰ μεγαλύτερα ζῶα ψάχνουν γιὰ τροφή· τὰ πάντα κινοῦνται, μικρὰ καὶ μεγάλα. Καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη, καὶ οἱ οὐράνιες σφαῖρες, τὰ ἄστρα, οἱ κομήτες, οἱ γαλαξίες, ὅλα κινοῦνται μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Νὰ κι ὁ πλανήτης μας· φαίνεται ἀκίνητος, ἐν τούτοις αὐτὴ τὴν ὥρα τρέχει πῶ γρήγορα κι ἀπὸ πύραυλο μέσα στὸ διάστημα.

Ζωὴ ἴσον κίνησις. Ἐνας μόνον δὲν ἐκινεῖτο· **ὁ παράλυτος**. Πόσο μεγάλη εὐεργεσία εἶνε ἡ κίνησις ποῦ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός! Τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ εὐλογημένα, ποῦ δὲν ἦμουν ἐπίσκοπος καὶ δὲν εἶχα τὰ μεγάλα, τὰ τρομερὰ αὐτὰ βάρη, ποῦ μὲ πικραίνουν ἡμέρα καὶ νύχτα, ἀλλὰ ἦμουν ἓνας ταπεινὸς ἱεροκῆρυκας μέσα

στὴν Ἀθήνα, μιὰ μέρα ἐπισκέφθηκα τὸ Ἄσυλο τῶν Ἀνιάτων. Πῆγα ἀπὸ θάλαμο σὲ θάλαμο. Φρίκη!... Ἐκεῖ βρῆκα καὶ ἓναν πολὺ νέο. Μοῦ λέει ἡ νοσοκόμα· Τὸν βλέπεις; ἦταν πρῶτος ποδοσφαιριστὴς, νικητὴς σὲ πολλοὺς ἀγῶνες. Τώρα δὲ· μπορεῖ νὰ κουνήσῃ τὰ δάχτυλά του νὰ πιᾶσῃ τὸ πιρουνί - τὸ κουτάλι· ἐγὼ τὸν ταΐζω... Τί συμφορά, τί μεγάλο κακό!

Μεγάλο δῶρο εἶνε ἡ κίνησις. Μοῦ τό'πε ἓνας καθηγητὴς πανεπιστημίου· τὸν ἐρώτησε κάποιος ἄπιστος· —Γιατρέ, σὺ, ἐπιστήμων διεθνούς φήμης, πιστεύεις; —Πιστεύω. —Ἐχεις ἀποδείξεις; —Ἐχω. —Ποιὰ ἀπόδειξι; —Νά, τὸ χέρι μου ποῦ κινεῖται! Τίποτα δὲν εἶνε τυχαῖο· ὅλα ἔχουν μεγαλεῖο. Καὶ μόνον τὸ ὅτι κινεῖς τὰ δάχτυλά σου καὶ κινεῖσαι ὅλος καὶ περπατᾷς φτάνει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει Θεός...

Πόσο πρέπει **νὰ δοξάζουμε τὸ Θεό!** Πρέπει ν' ἀρρώστησουμε, νὰ πέσουμε παράλυτοι στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ αισθανθοῦμε τὴν εὐεργεσίαν του. Δόξα νὰ ἦχῃ λοιπὸν ὁ Θεός. Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθουμε στὸν παράλυτο τοῦ εὐαγγελίου.

Νεκρὸς ἄταφος ἦταν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ μεταχειρίστηκε ὁ,τιμποροῦσε· γιατροὺς, ἱαματικά λουτρά, φάρμακα παντὸς εἶδους. Τοῦ κάκου· καμμία βελτίωσις, καμμία θεραπεία. Ἀπελπισμένος, περίμενε τὸ θάνατο ὡς λυτρωτὴ τῶν πόνων του. Ἀλλ' αἴφνης μὲς· στὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας ἔλαμψε ἥλιος. Ἄκουσε τὸ ὄνομα κάποιου, ποῦ ἦρθε στὴν Καπερναοὺμ. Ἦταν «τὸ ὑπὲρ πάν ὄνομα» (Φιλ. 2,9), τὸ ὄνομα τοῦ **Ἰησοῦ Χριστοῦ**, ποῦ ἀνάβει φωτιὰ στὴν καρδιά ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶνε «τῷ πνεύματι ζέων», ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Ῥωμ. 12,11). Μόλις τὸ ἄκουσε εἶπε· Αὐτὸς θὰ μὲ κάνῃ καλά! ἀλλὰ πῶς θὰ πάω κοντά του;... Πόδια εἶχε, καὶ πόδια δὲν εἶχε.

Τέσσερις σπλαχνικοὶ ἄνθρωποι φάνηκαν πρόθυμοι. Τὸν πῆραν μὲ τὸ κρεβάτι ὅπως ση-

κάνουν τους νεκρούς, και τον πήγαν σ' ένα σπίτι που ήταν ο Χριστός. Άλλα εκεί, μέσα κ' έξω, γινόταν συνωσιτισμός. Δεν άνοιγαν δίοδο. Η **πίστι** όμως των τεσσάρων και του παραλύτου ήταν μεγάλη. Κι όταν πιστεύη κανείς, υπερπηδά όλα τα εμπόδια. Για σέ, Χριστέ, το λμῶ τὸ πᾶν, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (πρβλ. Φιλ. 4,13). Καὶ αὐτοὶ δὲν ἀπελπίστησαν. Τί ἔκαναν; Ἔβαλαν σκάλα, ἀνέβηκαν στὴ στέγη, ἀφαίρεσαν τὰ κεραμίδια, κι ἀφοῦ ὑπολόγισαν τὸ μέρος τὸν κατέβασαν. Καὶ νά ὁ παράλυτος ἐμπρὸς στὸ Χριστό! Ἦρθε ἡ μεγάλη στιγμή.

Ὅλοι περίμεναν ν' ἀκούσῃν ἐκεῖνο πού ἔλεγε συνήθως ὁ Χριστός, τὸν παντοδύναμο λόγο του· νὰ τοῦ πῆ «Γίνε καλά, ἔγειρε ... καὶ περιπάτει» (Ἰωάν. 5,8). Δὲν τοῦ τὸ εἶπε. **Νά ἡ ἀπορία.** Εἶπε κάτι ἄλλο. Τί εἶπε; «**Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**» (Ματθ. 9,2). Περίεργο πρᾶγμα· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν κοροϊδεύει. —Ἐγὼ ἦρθα νὰ θεραπευθῶ, κ' ἐσὺ μοῦ λές «**ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**»;

Καὶ ὁμως· τίποτε ἄσκοπο στὸ Χριστό· κάθε λόγος του ἔχει σημασία. **Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων.** Μηδέν εἶνε ὅσοι λέγονται ψυχίατροι χωρὶς νὰ πιστεύουν σὲ ψυχὴ καὶ Θεό. Ἄν ὑπάρχουν κάποιοι πού ἔχουν ἀνάγκη ψυχιάτρου, εἶνε αὐτοί. Σῶσε μας, Θεέ μου, ἀπὸ τέτοιους ψυχιάτρους καὶ γιατροὺς τοῦ αἰῶνος τούτου! Ἰατρὸς σὲ ἀπόλυτο βαθμὸ εἶνε ἕνας καὶ μόνος· ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἔτσι τὸν λέμε στὴ θεία λειτουργία· «...ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν» (θ. Λειτουργία, εὐχὴ κεφαλοκλ.). Γιατρὸς εἶνε ἐκεῖνος πού μπορεῖ νὰ κἀνη σωστὴ **διάγνωσι.** Ὁ πυρετός, τὸ ῥίγος, ὁ ἐμετός κ.τ.λ. εἶνε συμπτώματα ἐκατὸ ἀσθενειῶν· ἀλλὰ ἀπὸ ποιά πάσχει ὁ ἀσθενής; Ἐδῶ εἶνε ἡ ἰκανότης τοῦ ἱατροῦ. Ὁ Χριστός, χωρὶς ἀκτίνες ῥαϊντγκεν καὶ ἀξονικές τομογραφίες, εἶδε μέσα στὰ βάθη τοῦ παραλύτου καὶ διέκρινε, ὅτι ἡ μὲν ἀσθενεία του αὐτὴ εἶνε σύμπτωμα· ἡ βαθυτέρα δὲ αἰτία τῆς ἀσθενείας του εἶνε κάποια **ἁμαρτία** του. Γι' αὐτὸ κοίταξε πρῶτα τὸ σοβαρότερο, τὴν ἁμαρτία, καὶ εἶπε «**ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**». Παιδί μου, ἡ ἁμαρτία σ' ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

* * *

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα μᾶς διδάσκει, νὰ μὴ βλέπουμε μόνον τὴν ἐπιφάνεια. **Ὅχι τὴν ἐπιφάνεια!** Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν **βάθος**, μεγάλο βάθος. Ὅποιος βλέπει τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, θὰ πῆ· Δὲν ὑπάρχει κανένα ψάρι. Ἄν ὁμως βυθιστῆ μὲ σκάφανδρο στὰ βάθη, ὦ! «**ἐκεῖ ἔρπετά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων**» (Ψαλμ. 103,25). Θάλασσα ἀπύ-

θμενος, λέει ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος, εἶνε καὶ ἡ καρδιά μας. Τὸ βάθος τῆς μόνου ὁ Χριστὸς μπορεῖ καὶ τὸ ἐρευνᾶ, καὶ βρίσκει τὸν καρκίνο της, τὴν **ἁμαρτία**.

Τὸ συμπέρασμα· **Ἀφαίρεσε τὴν ἁμαρτία,** καὶ τότε δὲ θὰ ὑπάρχη **καμμία ἀσθένεια.** Σὰς φαίνεται παράξενο αὐτό; Ἡ πείρα καὶ ἡ ἱστορία βεβαιώνουν, ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶνε ἡ ρίζα πού γεννᾶ ὅλα τὰ κακά. Θέλετε παραδείγματα; Λέει ἡ Ἐκκλησία, ὅτι ἡ **γαστριμαργία** εἶνε θανάσιμο ἁμάρτημα. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι εἶνε γαστρίμαργοι. Στὴν Ἀθήνα ὁμως ἐγίνε συνέδριο καρδιολόγων γιὰ τὰ κρούσματα καρδιοπαθείας **σε** παιδιὰ, καὶ ἀπεφάνθησαν, ὅτι μιὰ αἰτία εἶνε τὸ πολὺ φαί. Τώρα τὸ ἕνα παιδί τρώει γιὰ πέντε. Ἄλλο· μᾶς συμβουλεύει ἡ Ἐκκλησία μας «**Μὴ μοιχεύσης**» (Μάρκ. 10,19· Λουκ. 18,20· Ἰακ. 2,11· θλ. Ἐξ. 20,13· Δευτ. 5,18), ὄχι **μοιχεία-πορνεία.** Περιφρονοῦν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ δημιουργοῦν σχέσεις. Νά ὁμως τώρα ἦρθε ἡ τιμωρία, ἡ τρομερὰ ἀσθένεια τοῦ ἔητζ. Διότι «**τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος**» (Ῥωμ. 6,23). Ἄλλη ἁμαρτία εἶνε ἡ **βλασφημία.** Σήμερα πολλοὶ προσβάλλουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, «**τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα**». Ἐννοια τους ὁμως· γι' αὐτὸ κάθε τόσο ξεσποῦν θεομηνίες, γι' αὐτὸ θὰ ποῦμε τὸ ψωμί ψωμάκι καὶ τὸ νερὸ τὸ νεράκι. Ἀποτέλεσμα τῶν ἁμαρτιῶν μας εἶνε ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάτωση στὸ φυσικὸ κόσμος, ἡ ἐπανάστασι τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅτι ἡ γῆ ἐγίνε κόλασι.

Τί νὰ κάνουμε; **Ν' ἀπελπιστοῦμε;** **Ὅχι.** Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα εἶνε παρήγορο, πολὺ παρήγορο. Μᾶς λέει· Κι ἂν ἀκόμα διαπράξης ἁμαρτήματα, μὴν ἀπελπιστῆς. Νὰ πλησιάσης τὸ Χριστὸ ὅπως ὁ παράλυτος καὶ οἱ τέσσερις ἐκεῖνοι ἄντρες. Μὲ **μετάνοια,** πίστι καὶ ἀγάπη νὰ ὁμολογήσης τὴν ἁμαρτία σου· νὰ πῆς τὸ «**Ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ**» (Λουκ. 18,13). Μὴν κἀνης ψεύτικη ἐξομολόγησι. Διότι τώρα ἡ **ἐξομολόγησι** πού κάνουμε εἶνε ψεύτικη, «**ψιλικατζίδικο**» ἐγίνε ἡ ἐξομολόγησι· τὰ μεγάλα καὶ βαρεῖα καὶ βαθειὰ δὲν τὰ λέμε. Κοροϊδεύουμε τὸν πνευματικὸ μας πατέρα. Ἐὰν λοιπὸν ἐξομολογηθῆς μὲ εἰλικρινῆ μετάνοια, τότε ὁ Χριστός, ὁ παντοδύναμος καὶ πανάγαθος καὶ πανοικτίρμων Κύριος, θὰ σοῦ πῆ καὶ θὰ τ' ἀκούσης – δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια· θὰ αἰσθανθῆς μέσα σου περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ μιὰ μυστικὴ φωνὴ σὰν αὔρα τοῦ οὐρανοῦ, σὰν ζέφυρος νὰ πνέη μέσα στὰ φυλλώματα τῆς καρδιᾶς καὶ νὰ σοῦ λέῃ· «**Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**».

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος